שוטרים מכים במפגינים

פנים ה„שופרהיסל" לפני הפתיחה

כשם שהמכונית ירשה את הסוס והמכונה את כוח הידיים, יירש הסופר־מארקט את חנות המכולת

מפגין מסכיר לשוטר

של י.מ. משכו את תשומת לבנו ובעיקר הפנס החדש. אז שאל אותו חברו, בהצביעו על הפנס: „חמש שניות של פחד, האי?

„כן! למה לא?" ענה הנשאל והוסיף: „היום יהיו עוד חמש שניות של פחד — חסר לי פעמון." הוא נסע לדרכו ואני עקבתי אחריו באופני, הוא נעצר, נגל בידו מברג ונכנס לחדר מדרגות של אחד הבתים הישנים שבשכונה. כעבור דקות מספר יצא ופעמון בידו..."

אמיר והבלשים. מסתבר שבמקום לפנות מיד למשטרה ולהודיע על נעשה הפשע שבוצע ממש לנגד עיניו, ואחרי הר־דאה מפורשת של תכנון הפשע מראש, החליט דוד זילברמן מנתניה לשחק גם את עורכי במחנה גדנ"ע בחוויותיו הבלשיות. אלה, מצידם, החליטו להפוך את גניבת הפנס והפעמון לנושא של וויכוח ציבורי.

שאלו עורכי השבועון, בסיכום, את ציבור הקוראים, ביניהם מאות אנשי מילואים וקציני־קבע בצה"ל בדרגות גבוהות: „אם נראית לך סחיבה זו כשלילית, מה היא הדרך... כדי להפסיק מנהג זה?"

עורכי השבועון היו עדיניים מדי, כנראה, בשביל להזכיר, ולו גם פעם אחת, שהמ־דובר הוא במעשה פשע. הם יכלו להקל על עצמם את המלאכה החינוכית ולשאול, בקיצור: האם מותר לגנוב או לא?

תזכיר

הדי פרשת הד

תמר הדי־הופמן, עורכת־הדין התל־אביבית, שהתפרסמה לפני יותר משנתים בפרשת מנויה המוזר לתפקיד דיפלומאטי בארצות־הברית, עמדה להתמנות בעתיד ה־קרוב לתפקיד סגן פרקליט המדינה. תמר הופמן יצאה אז את הארץ לארצות־הברית באורח בלתי־חוקי, אחרי ששינתה את שמה מהופמן להד, משום שצו איסור היציאה מן הארץ הוצא על שמה הקודם. כיום מ־נהלת הופמן משרד עורכי־דין מצליח בתל־אביב, מבלי שתחזור לשם הד, אותו המ־ציאה לצורך הנסיעה הבלתי־חוקית. כפי שגילה אז העולם הזה (965) היו קשריה של עורכת־הדין הופמן־הד עם היועץ המשפטי למשלת ישראל הדוקים מאד. קשרים אלה כמעט הביאו השבוע, אחרי שקודם לכן ביטלו את המשפט הפלילי שהיה צריך להתקיים נגד הד, למניעה של תמר הופמן־הד לתפקיד החשוב של סגן פרקליט המ־דינה, ללא כל מכרז. רק התערבותם התקי־פה של שותפי מפא"י למשלה בפרשת המנוי המוזר ביטלה את המנוי. „ה־גנגסטר האמריקאי" וויליאם ג'יקובס קיבל היתר זמני להשאר בארץ למשך שלו־שה חודשים נוספים, למרות פקודת הגירוש שהוצאה נגדו לא מכבר. ג'יקובס, שהתקבל לראיון אצל שר הפנים בלשכתו בירושלים, סיפר לשר את עיקרי סיפורו האישי שהת־פרסם לראשונה בחתימתו בהעולם הזה (1082). ביקש ממנו לשנות את החלטתו. שר הפנים הסכים, דחה את החלטתו הסו־פית לתאריך מאוחר יותר... **פלילי** אחר, מלך הגרוטאות הצרפתי יוסף יואנוביצ'י, הודיע השבוע כי הוא מוכן ל־הצטרף כחבר לאחד הקיבוצים, אם יותר לו להשאר בארץ. יואנוביצ'י, שמשטרת צרפת דורשת את הסגרתו באשמת עיסקת רמאות ענקית (העולם הזה 1059), איבד השבוע גם את תקוותו האחרונה: ממשלת פנמה, שהוציאה לו תחילה אשרת כניסה, חזרה בה, ביטלה את האשרה אחרי שהובאו ל־ידיעתה עבירותיו הקודמות בצרפת.

אנשים

חומום בבנימינה

הרבבות שהאזינו לשידור חידון התנ"ך הבינלאומי בקול ישראל שמעו את הערתו של חתן התנ"ך **עמוס חכם,** כשבאחת מתשובותיו השוטפות שיסעו אותו מחיאות־כפיים: „אל יפריעו לו!" אולם הם לא יכלו לראות למי היתה מכוונת הערה זו. בראש וראשונה היא כחנה כלפי ראש הממשלה **דויד בן־גוריון,** שהפגין את עליצותו ו־אהדתו לעמוס במחיאות־כפיים מיד בתחילת דבריו. דוגמה זו, שגררה אחריה את תשו־אות הקהל, הוציאה לבסוף את עמוס ה־שליו מכליו... אגב, אחרי שעמוס חכם ביקר אצל ראש הממשלה במלון השרון, בלחית כלות התנ"ך **סימון דימון** מצרפת **ואירנה סאנטוש** מברזיל, נשאל עמוס על מה שוחחו הארבעה. סיפר חכם: „לא דיברנו הרבה. כשישנן שתי נשים בחברה, הן לא נותנות לגברים לדבר"... אי־נעימות נגרמה לפרופסור **בן־ציון דינור,** מחברי הנשיאות של חידון התנ"ך. די־נור בא לאולם בו נערך השלב הראשון של ה־חידון הבינלאומי בבוקר, אך הסדרנים לא נתנו לו להיכנס, סירבו אף לשמוע לטע־נותיו: „אני פרופסור די־נור, אני מהנשי־אות." רק ברגע האחרון נמנעה תקרית, כשאחד הנוכחים במקום הכיר את הפרו־פסור, נתן לו להיכנס לאולם... בחלק השני של החידון, שנערך בלילה באמפי־תאטרון של קרית האוניברסיטה, התקשה נציג דרום אפריקה **דניאל דיפלסי** ל־השיב על השאלה בדבר הכוונה שבפסוק „ואהבת לרעך כמוך". העיר **יגאל אלון** **לירוחם כהן,** שישב לידו: „תזכיר לו את בעית הכושים בדרום אפריקה"... במ־סיבה שנערכה לחתני התנ"ך, לאחר המבחן, במלון רמת־אביב, נראה מנהל משרד ראש הממשלה **מדי קולק** כשהוא צועד בלוו־ית ארבעה נציגים, לכיוון הביתנים של ה־מלון. שני עתונאים קראו כלפי קולק: „מדי, לאן אתה הולך?" קולק קיבל את השאלה ברוח טובה, השיב: „אני הולך ל־הראות להם את החדרים." כעבור מספר שניות פנה אל העתונאים אחד התיירים שחיפש את השוער, והם הפנו אותו אל מדי קולק, „האיש שמראה את החד־רים"... בטקס פתיחת תערוכת הקיבוץ בחיפה הזמין מנהל מחלקת התרבות של עיריית חיפה, **שמואל** („דה סוטו") **ביא־ליק,** את האורחים הנכבדים לתפוס את מקומם על הבמה. אחרי שסיים את הקראת כל השמות וגם אחרון הפקידים עלה על הבמה, מיהר לעברו ראש העיר **אבא חושי,** לחש משהו על אזנו. רק אז נזכר ביאליק להזמין גם את שר הפנים **ישראל ברייזהודה** לעלות על הבמה... נשיא המדינה **יצחק בן־צבי,** שמיהר להגיע לפתיחת הטקס, גילה באמצע הדרך כי הוא עשוי להקדים לבוא לטקס. הוא עצר במפ־גש בנימינה, וכיאות לנשיא מדינה מרחבית סעד את ליבו במנה של חומוס.

★ ★ ★

אזעקה באילת

ההיסטריה ההמונית שתקפה את אמני ישראל לרגל בואו של איש הטלביזיה ה־אמריקאי **אד סאליבאן** (ראה מסגרת) לבחירת חמישה אמנים ישראליים לתכניתו, פסחה לפחות על אמן אחד. היה זה **אריק לביא,** זמר מועדון התיאטרון המתכונן להופיע בקרוב במועדונו של **ליאו פולד** בניו־יורק. אחרי שהעתונאי **עזריה רפ־פורט,** המומחה שסייג את האמנים לפני המבחן של סאליבאן, ניסה לשכנעו לשוא להשתתף במבחן, קיבל אריק הזמנה מטעם בית ציוני אמריקה, שהחלה במילים הבאות: „בהתאם לבקשתך להשתתף במבחן..." אריק התמלא חימה, שלח חזרה את טופס ההזמנה אל השולחים, הוסיף עליו: „מעולם לא ביקשתי להופיע בפני אד סאליבאן, ואינני רוצה להופיע בפניו"... גם זוג הזמרים **איקה ואביבה רווה** לא נת־קף בהיסטריה הכללית. הסיבה: לפני תשע שנים הופיעו שניהם בתכניתו של סאליבאן. הם הופיעו במסיבה מטעם חברת ציים במ־לון וולדורף אסטוריה, בה נוכח גם סאלי־באן. הוא הציע להם להשתתף בתכניתו ביום ראשון, אולם אילקה השיב לו: „אנח־נו עסוקים ביום ראשון." סאליבאן התרשם מן התשובה, הזמין את הזוג למועד אחר. למחרת כתב עליהם סאליבאן בטורו הש־בועי, המתפרסם בכל עתוני רשת הירסט: „הטיפוסים האלה מזכירים לי את האירים הלוחמים לעצמאותם." סאליבאן עצמו הוא ממוצא אירי... בין האמנים שליאו פולד ממוצא אירי... בין האמנים שליאו פולד בחר לקחת עמו לארצות־הברית נמצא גם יצרן הסרטים **נורי חביב.** פולד לקח אותו לאמריקה ועומד, לדבריו, להפיק שם עמו סרט חדש... ביום בו נערך חידון התנ"ך הבינלאומי, הוזמנו האמנים **יוסף בנאי** ו**אריק** („מחקה הקולות") **אמיר** להופעה באילת. בבואם לבית החייל, **התברר** להם כי רוב מאזיניהם צמודים למקלטי הרדיו. רק לבסוף הצליחה לוטי, מנהלת בית החייל, לארגן קבוצת חיילי חיל הים שביכרה להאזין לזוג האמנים. וכך, בשעה שבחדר אחד האזינו הקציניס לחידון ה־תנ"ך, האזינו חייליהם לבידור. כשהגיע תורו של אריק להופיע, והוא פתח בחיקוי צפירת אזעקה, התפרץ החוצה אחד הקצי־נים, בחשבו שהאזעקה היא אמיתית, רץ לעבר אניתו. עד היום מחפשת הגברת לוטי את הקצין, כדי להחזיר לו את הכובע ששכח.

★ ★ ★

אכזבה בוינה

הקריקטוריסט **רענן זוריא** החל לאח־רונה לצייר גם קריקטורות פירסומת, עבור פירסום דתי. אנשי הפירסום רצו להביא עובדה מענינת זו בפני הקהל, הודיעו עליה בנוסח הבא: „אתה יכול ליהנות מהקרי־קטורות של רענן לוריא לא רק כשאתה מסתכל בהן"... הצייר **שלמה צפריר,** שצייר את התפאורה להצגתו האחרונה של סמבטיון, היה כה מופתע כשקיבל השבוע את 100 הלירות הראשונות על חשבון עבו־דתו, עד שמיהר להוציא 50 מתוך ה־100 שקיבל לעריכת מסיבה חגיגית לציון ה־מאורע... בין המתוכחים על מחזהו של **בנימין גלאי** פייטה, שהוקרא בערב קרי־אה בתיאטרון הקאמרי, היה גם **אורי זוהר,** שחקן בצל ירוק. כשהיה כבר על הבמה, התברר לאורי, שלהתוכחה על נושא רציני קשה יותר מלשחק טקסטים של אם־רים קישון. הקהל היה בלתי־סבלני ואף הפסיק אותו במחיאות־כפיים באמצע, כדי שירד. אורי לא זז, אף הציג שאלות ל־בנימין גלאי שהיה באולם. כשסיים זוהר ואמר: „אני מציע שגלאי יעלה ויענה לי," ביישר לו מישהו באולם: „לא היתה לו סבלנות, הוא כבר הלך." זוהר לא התבלבל, השיב: „טוב, אז אני אתפוס אותו ב־כנסת"... נערת הזוהר התל־אביבית **ורי־דה פודור** המטיילת באירופה, שלחה ה־שבוע את רשמי פליטותיה לידיד בתל־אביב. סיפרה ורדה על פגישתה עם **יול ברינר,** אותו ראתה בבית־קפה בווינה: „התאכזבתי ממנו מאוד. הוא נראה במצי־אות הרבה יותר שמן ונמוך מאשר בסר־טים." ורדה פגשה גם את השחקנית הגר־מניה **רומי שניידר,** שוחחה עמה שעה ארוכה על ענינים העומדים בראש דאגו־תיהן של נערות־זוהר. התרשמותה של ור־דה: „במציאות היא הרבה יותר דקיקה ושטוחה."

פסוקי השבוע

● **ינני קוסטנדי ינני,** ראש המועצה המקומית בכפר יאסיף, בטקס פתיחת סניף החזית הערבית בכפר יאסיף: „אנו אנשים הנאמנים לעצמנו, למדינתנו ולעמנו. העם היהודי יבין אותנו כשנבוא אליו גאים."

● **שגריר ישראל בארצות־הברית אבא אבן,** בראיון בטלביזיה האמריקאית: „למרות כל הענגים שבאופק אנו מתקדמים כלשהי בדרך להשתלבות ביבשת אסיה. וההוכחה היא דברי ההערכה הנרגשים שהשמיע ראש ממשלת גאנה לסיוע הטכני שישראל נותנת לארצו."

● **הפרופסור ישעיהו ליבוביץ:** „נשואים בישראל, זו נתינת גושפנקא רשמית לפונקציה שבוצעה מזמן."

● **ראובן** („רומק") **גרינברג,** על הבריחה מכלא שטה: „אם הש.ב. רואה את עיקר הסכנה למדינה מסוגם של נייר, אין פלא שהוא מאפשר לפדאיון להמלט באמצעות סולמות של עץ."

● **המשורר נתן אלתרמן,** על הסופר אברהם ברוידס: „זהו בחור הדומה לבחורה הדומה לבחור."

● **הפזמונאי דידי מנוסי,** אחרי גל החום שעבר על המדינה: „איזו מדינה זו, יש בה מיזוג גלויות אך אין בה מיזוג אויר."

● **המכבר הקולנועי מיכאל אלמז,** בביקורת על הסרט חולשת בשרים המטפל בבעית היצאנות: „היצאנות — זהו אחד המקצועות המעטים בו עושים החובבים שמות במקצועניס."